

Enola Holmes

«Intel·ligent i enginyosa..., ens mostra que pots aconseguir tot allò que et proposis».
Millie Bobbie Brown, *Stranger Things*

AVIAT
UNA NOVA
SÈRIE DE
TV

NANCY SPRINGER

El cas de la
dama
esquerrana

Estrella Pólen

*El cas de la
dama
esquerrana*

UN MISTERI DE L'ENOLA HOLMES

NANCY SPRINGER

Traducció d'Àlex Gombau

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *The Case of the Left-Handed Lady*

© del text: Nancy Springer, 2007

© de la traducció: Àlex Gombau i Arnau, 2019

© de la il·lustració de la coberta: Hugh D'Andrade, 2011

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A., 2019

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Publicat mitjançant acord amb Jean V. Naggar Literary Agency, Inc.,
a través d'International Editors'Co. Barcelona

Primera edició: maig del 2019

ISBN: 978-84-9137-807-5

Dipòsit legal: B. 6.716-2019

Impress a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com); 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Londres, gener del 1889

—NO ENS TROBARÍEM en aquesta situació deplorable —afirma el més jove i alt dels dos homes de la petita estança del club—, si no l'haguessis amenaçat amb l'inter-nat! —De faccions anguloses i extremament prim, recorre l'estança amunt i avall amb les seves llustroses botes negres, pantalons negres i jaqué negre amb faldons com si fos un martinet d'aquest mateix color.

—Estimat germà meu. —Còmodament assegut en una butaca fonda, entapissada amb cuir marroquí, el més gran i cepat de tots dos aixeca les celles, que semblen un parell de bardisses gebrades—. Aquesta amargura no fa gens per al teu caràcter usual. —Parla assossegadament, ja que aquest és el seu club, concretament la seva cambra privada i reservada per parlar, i s'inclina

cap a un magnífic sopar de rosbif mentre explica el següent al seu germà petit en un to afectuós—: Tot i que és innegable que aquesta eixelebrada la campa sola en aquest batibull de ciutat i que ja la podrien haver atracat i deixat escurada, o pitjor, haver-li pres la virtut..., no t'has de deixar dominar emocionalment pel problema.

—Com que no? —L'home interromp les seves gambades per girar-se i travessar-lo amb una mirada de falcó—. És la nostra germana!

—I l'altra dona desapareguda és la nostra mare, i doncs? Neguitejar-se com una guineu en una gossera ens ajudarà a trobar-la? Si has de culpar algú —afegeix l'home assegut, plegant els braços sobre el voluminós coixí que se li forma a l'armilla de seda—, és la mare contra qui hauries de dirigir el teu enuig. —I fidel a la lògica, li enumera les raons—: És la nostra mare qui deixava aquesta noia voltar al seu aire, amb pantalons de golf i en bicicleta, en comptes d'ensenyar-li com comportar-se als salons. És la nostra mare qui es passava el dia pintant poms de flors mentre la nostra germana s'enfilava als arbres, i és la nostra mare qui malversava els diners amb què s'hauria d'haver pagat una institutriu, un professor de ball, vestits femenins com cal, etcètera, per a la jove, i és la nostra mare qui al capdavall l'ha abandonat.

—El dia que la nena feia catorze anys —remuga l'home que passeja amunt i avall.

—El dia del seu aniversari o qualsevol altre, què importa això? —protesta el germà gran, que comença a es-

tar tip del tema—. És la mare qui ha renunciat a les seves responsabilitats, fins a l'extrem d'abandonar-la i...

—I llavors surts tu i imposes la teva voluntat sobre una joveneta amb el cor destrossat, ordenant-li que marxi de l'únic món que ha conegut mai mentre tot se li en-sorra sota els peus...

—És l'única via perquè arribi a ser una jove decent! —l'interromp el germà gran amb aspresa—. Precisament tu hauries de veure millor que ningú la lògica...

—La lògica no ho és tot.

—I ara! És la primera vegada que et sento dir això! —Ni serè ni còmode ja, l'home corpulent s'asseu cap endavant a la butaca per plantar les botes (enfundades en unes impecables polaines) fermament sobre el terra de parquet. I llavors demana—: Per què... per què anteposes les emocions i deixes que t'afecti tant? Per què prendre's de manera diferent de qualsevol altre petit problema que la nostra germana rebel hagi decidit fugir...

—Perquè és la nostra germana!

—Tot just l'has vist dos cops a la vida.

L'alt i inquiet, amb cara de falcó, s'atura bruscament.

—Amb un cop n'hi havia prou. —La veu, amatent i aguda, s'ha alentit i endolcit, però no mira el seu germà, sinó que sembla clavar la mirada als plafons de roure de la paret, lluny de l'estança del club... o d'aquest moment. I comenta—: Em recorda a mi quan tenia la seva edat, tot nas i barbata, desmanegat, sapastre, com si no acabés d'encaixar en cap...

—Romanços! —El germà gran de seguida posa fi a aquestes ximpleries—. Bestieses! És una dona. El seu intel·lecte és inferior, necessita protecció..., no hi ha ni punt de comparació. —Corrugant les celles, però conservant el seu aplom d'estadista, rebaixa el to per controlar la situació—. Posar en qüestió el passat no duu enlloc. L'única pregunta racional ara mateix és la següent: com et proposes trobar-la?

Fent un esforç, l'home alt recupera la mirada perduda i clava els ulls grisos i penetrants en el seu germà. Al cap d'una estona simplement diu:

—Tinc un pla.

—No esperava menys de tu. Me'l podries explicar?
Silenci.

Reclinant l'esquena contra la butaca, al germà gran se li dibuixa un fi somriure.

—T'has d'envoltar de misteri, oi, Sherlock?

El germà jove, també conegut com el gran detectiu, arronsa les espatlles, ara amb un posat tan fred com el de l'altre.

—Ara com ara no traurem res d'explicar-t'ho, estimat Mycroft. Si necessito la teva ajuda, no pateixis que t'ho faré saber.

—Per quin motiu has vingut aquí aquesta nit, doncs?

—Sincerament, per dir el que penso.

—I és ben bé així, estimat Sherlock? Em sembla que als teus processos mentals els falta disciplina. T'has deixat vèncer pels nervis. Sembles alterat.

—Un estat preferible, diria jo, a no estar-ho gens.

—I amb gest decidit, en Sherlock Holmes agafa el barret, els guants i el bastó, i enfila cap a la porta—. Bona nit, Mycroft.

—Desitjo de tot cor l'èxit del teu pla, estimat Sherlock. Bona nit.

Capítol primer

ESMAPERDUDA, VAIG LLEGIR LA TARGETA que el jove criat em va portar en una safata de plata.

—Doctor John Watson, medicina general. —Ho vaig dir en veu alta per assegurar-me que ho llegia correctament, ja que no em podia creure que, d'entre tots els possibles clients del món, fos aquest el primer d'entrar a la consulta acabada d'obrir (el gener del 1889) a Londres (i, de fet, a tot el món) dedicada en exclusiva a la perditoria científica.

El doctor John Watson? «John» era un nom prou corrent, però «Watson»? I, a més, doctor en medicina? Ho havia de ser, però encara no m'ho volia creure.

—És qui em penso, Joddy?

—Com vol que ho sàpiga, missenyora?

—Joddy, ja li he dit que s’ha d’adreçar a mi com a senyoreta Meshle. «Senyoreta» Meshle. —Vaig fer girar els ulls, però què podia esperar d’un nano al qual la mare havia posat de nom Jodhpur (mal pronunciat com a Jodper en la parla de la contrada) perquè *pantalons de muntar* li sonava distingit a la bona dona?* Eren els meus volants i mànigues bufades el que imposava tant de respecte a en Joddy fins al punt de tractar-me com a «missenyora», però no ho havia de fer, o la gent començaria a fer preguntes. Tant de bo el meu servent moderés aquestes mostres de deferència que li impedièn veure que, en el fons, jo era una noia normal, no gaire més gran que ell; desitjava vivament que deixés córrer aquesta fórmula antiquada i absurda de «missenyora».

Més calmada, recordant de contenir qualsevol deix aristocràtic en el meu accent, li vaig preguntar:

—Ja ha dit al cavaller que el doctor Ragostin no hi és?

—Sí, missenyora. Vull dir, sí, senyoreta Meshle.

La consulta de perditoria científica duia el nom del tal doctor Leslie T. Ragostin perquè un científic per força ha de ser home. Però resulta que el «doctor Ragostin» no hi era mai perquè... aquest pretès doctor... no existia, si no era en la meva imaginació i en les targetes de pre-

* Els jodhpur són amples fins als genolls i estrets a les canyeslles, típics del principat de l’Índia del mateix nom. Aquesta regió va quedar encabida al nou estat del Rajasthan (dins la Unió Índia i proper al Pakistan) quan l’antiga colònia britànica va aconseguir la independència. (*N. del t.*)

sentació i de negocis que jo mateixa distribuïa per botigues, quioscos, parades de fruita i sales de conferències, sempre que podia.

—Si vol fer passar el doctor Watson al meu despatx, doncs, veuré si el puc ajudar.

En Joddy es va afanyar a marxar amb aires de noi espavilat encara que el seu intel·lecte digués una altra cosa: tot «empolainat» amb lliurea de galons als punys i ribet als costats dels pantalons, guants blancs i barret de ratlles amb el qual semblava que portés al cap un petit pas-tís per capes..., però per què no? La majoria d'uniformes són un despropòsit.

Tan bon punt la seva esquena va desaparèixer, em vaig enfonsar a la cadira de fusta de darrere de l'escriptori; em tremolaven tant els genolls que sentia una lleu fregadissa a causa dels enagos de seda. Això no sortiria bé. Vaig inspirar profundament i vaig tancar els ulls un moment per provar de recordar el rostre de la mare. Jun-tament amb aquesta imatge gairebé vaig poder sentir la seva veu: «Enola, te'n sortiràs prou bé sola».

Aquest exercici mental va tenir l'efecte desitjat. Tran-quil·litzada, vaig obrir els ulls a temps de veure en Joddy acompanyant el doctor Watson des del saló que feia de sala d'espera.

—Doctor Watson. Soc la secretària del doctor Ragostin, la senyoreta Ivy Meshle. —Mentre atansava la mà a la meua visita, vaig veure exactament el que m'esperava a partir dels seus escrits: un cavaller anglès robust, no pas adinerat però sens dubte de classe cultivada, rostre

rubicund, ulls bondadosos i lleu propensió a la corpulència.

Per la meva part, esperava que em veiés tal com em proposava: una jove emancipada d'allò més corrent, amb una agulla grossa al centre del pit del vestit, que lluïa unes arracades igual d'horribles i que, en general, s'abillava amb teixits barats tot imitant l'última moda (un despropòsit tan gran com el dels uniformes). Una noia de rinxols rossos que no eren pas seus, sinó que devien haver estat, amb tota probabilitat, d'una pagesa de Baviera. Tot i que respectable, una jove que no era de bona família. I amb un pare que potser havia estat artesà de selles de muntar o taverner. En definitiva, una noia que segurament tenia com a principal preocupació trobar marit. Si, mitjançant «l'agulla de pit» esmentada més amunt, amb l'afegitó d'un collaret de vellut, un nombre de cintes excessiu i postissos dels cabells més aviat poc subtils, havia aconseguit transmetre aquesta impressió, la disfressa era encertada.

—Molt de gust de conèixer-vos, senyoreta Meshle.
—El doctor Watson ja s'havia tret el barret, naturalment, però d'una manera molt correcta havia esperat a encaixar amb mi abans de treure's els guants i confiar-los al meu jove criat juntament amb el bastó.

—Si us plau, seieu. —Li vaig indicar una butaca de braços—. Acosteu-vos a la llar de foc. Fa un fred terrible a fora, oi?

—Un fred espantós. No havia vist mai el Tàmesi amb una capa de glaç prou gruixuda per patinar-hi al damunt.

—Mentre parlava, es fregava les mans i les atansava al foc. Malgrat els esforços, a la cambra no hi havia prou escalfor i vaig envejar la butaca càlidament entapissada. D'una manera o una altra, el fred i la humitat mai no m'havien amoïnat tant abans de venir a Londres, on ja havia vist un captaire (o les seves restes mortals) congelat al carrer.

Recol·locant-me a la incòmoda cadira de fusta rere l'escriptori, em vaig ajustar el xal sobre les espatlles, em vaig fregar les mans (rígides tot i les mitenes de llana que em deixaven els dits al descobert) i vaig agafar llapis i llibreta.

—Em sap greu, doctor Watson, que el doctor Ragostin hagi sortit. Estic segura que estaria encantat de conèixer-vos. Sou el mateix doctor Watson, company del senyor Sherlock Holmes, oi?

—Sí. —Educat, fins i tot humil, es va tombar cap a mi per parlar-me—. I és pel senyor Holmes que he vingut.

El cor se'm va posar a bategar amb força, gairebé vaig témer que la meua visita el sentís. Ja no em podia repetir que una casualitat havia portat per sort (o per desgràcia) aquest home en concret aquí.

Aquí, a la consulta de l'únic cercador professional de coses, i persones, perdudes.

Però em vaig limitar a intentar semblar educada, amb l'accent adient de classe mitjana i la barreja adient d'oficinista eficient i servil.

—De debò? —Com si hagués de prendre notes, vaig preguntar—: I de quina índole és el problema del senyor Sherlock Holmes?

—Estic segur que comprendreu, senyoreta Meshle, que m'estimaria més esperar per parlar en privat amb el doctor Ragostin.

Vaig somriure.

—I jo estic segura que comprendreu, doctor Watson, que gaudeixo de la confiança del doctor Ragostin per encarregar-me dels preliminars i així estalviar-li el seu valuós temps. Soc la representant autoritzada del doctor Leslie Ragostin... no pas per passar a l'acció, és clar —vaig rectificar per apaivagar la seva desconfiança de mena en les dones—. Sovint li serveixo d'orelles i ulls. Com vós feu amb el senyor Sherlock Holmes —vaig afegir, ensarronant-lo però tractant de resultar creïble.

Mentrestant procurava que no se'm notés que per dins no parava de suplicar: «Sisplau. Sisplau, he de saber si he encertat el motiu que us ha portat aquí».

—Hum, sí —va dir el doctor Watson amb vacil·lació—. En efecte. —Sí que tenia ulls bondadosos, i encara més quan estava amoïnat—. Però no n'estic segur... l'assumpte és delicat... sabeu? En Holmes no sap res d'aquesta visita.

«Però... no l'enviava el meu germà?».

El cor se'm va asserenar una mica, tot i que se'm començava a encongir.

I vaig advertir el doctor Watson en un to força des preocupat:

—Podeu confiar en la meva discreció absoluta.

—És clar. Naturalment.

I com si la meva displicència li hagués esvaït els dub-

tes per sincerar-se amb mi, pobra ànima desficiosa, va engrapar els braços de la butaca i va començar la seva explicació:

—Sense dubte sabeu que fa alguns anys que visc amb el senyor Holmes, des del principi de la seva impressionant carrera, però com que ara soc casat i, en general, exerceixo la medicina, el veig molt menys que abans. No m'ha passat per alt, però, que des de l'estiu sembla preocupat, i els darrers mesos està clarament angoixat, fins al punt que no menja prou, ni dorm, i m'amoïna no només com a amic, sinó també com a metge. Ha perdut pes, no té bon color i està molt trist i irritable.

Mentre apuntava curiosament tot això per al «doctor Ragostin», podia mantenir acotat el cap sobre la taula perquè el doctor Watson no em veiés la cara. I això ja m'anava prou bé, perquè estic segura que se'm notava la consternació; se m'havien format llàgrimes als ulls. El meu germà, exemple de ment freda i lògica, angoixat? Sense poder menjar ni dormir? No m'imaginava que pogués ser tan profundament sentimental. I encara menys per mi.

El doctor Watson continuava la seva exposició.

—Tot i que li he preguntat repetidament què l'amoïna tant, nega estar preocupat, i quan ahir vaig insistir-hi, es va enrabiar molt, i va perdre el seu ferri autocontrol habitual. De fet es va mostrar tan irracional que vaig pensar que havia de fer-hi alguna cosa tant si li agradava com si no, pel seu bé. Per tant, vaig acudir al seu germà, el senyor Mycroft Holmes...